

ANA CADDE

Sinclair Lewis

Main Street

İngilizceden Çeviren: Duygu Şahin

Yayıma Hazırlayan: Mahir Koçak

Dizgi ve Kapak: Naz Yıldız

Sertifika No: 43569

Baskı ve Cilt: İşkur Matbaa

Ağaç İşleri Sanayi Sitesi 1370 Cadde No: 5 İvedik OSB. / Ankara (0312) 394 52 62

ISBN: 978-625-99261-5-5

Sertifika No: 52314

Birinci Basım: Şubat 2024

Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yedi Kültür Sanat ve Yayıncılık Faaliyetleri A.Ş.

Birlik Mah. 448.Cad. 455.Sok. No:18 Çankaya/Ankara

Tel: (312) 496 27 10 Faks: (312) 496 27 19

www.yediyayinlari.com info@yediyayinlari.com

Sinclair Lewis (1885-1951): Sauk Centre Minnesota'da doğdu, 1907'de Yale'den mezun oldu. İlk kitabı *Main Street* 1920'de yayımlandı, hem eleştirilenler hem de okurlardan beğeni topladı. Diğer eserleri arasında *Babbitt* (1922), *Arrowsmith* (1925), *Elmer Gantry* (1927) ve *It Can't Happen Here* (1935) bulunmaktadır. 1930'da Nobel Edebiyat Ödülü'nü kazanan ilk Amerikalı yazardır.

Duygu Şahin: Lisans, yüksek lisans ve doktorasını Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Sanat Tarihi Bölümü'nde tamamladı. 2015'ten beri çeşitli üniversitelerde sanat tarihi dersleri vermekte. Daha önceki çevirileri: *Ölümsüz* (Catherynne M. Valente), *Kış Hakikatleri* (Paul Poissel), *Mavi Tarlalardan Yürü* (Claire Keegan), *Çıplak Tekillik* (Sergio de la Pava), *Sanatın Toplumsal Tarihi 4 cilt* (Arnold Hauser), *Hayırsever* (Susan Sontag).

Sinclair Lewis

ANA CADDE

Çeviren: Duygu Şahin

James Branch Cabell ve Joseph Hergesheimer için

Burası Amerika: Buğday, mısır, mandıra ve küçük korulukların bulunduğu bir bölgede, birkaç bin nüfuslu bir kasaba.

Hikâyemizdeki kasabanın adı “Gopher Prairie, Minnesota.”¹ Ama Ana Caddesi,² başka yerlerdeki ana caddelerden farksız. Bu hikâye Ohio’da ya da Montana’da, Kansas’ta, Kentucky’de ya da Illinois’da da aynı olur, New York eyaletinin taşrasında veya Carolina tepelerinde de çok farklı anlatılmazdı.

Ana Cadde, medeniyetin zirvesidir. Şu Ford arabasının Bon Ton Mağazası’nın³ önünde durması, Hannibal’ın Roma’yı işgal etmesi ve Erasmus’un Oxford manastırlarında eserler üretmesiyle eş değerdir. Bakkal Ole Jenson’ın bankacı Ezra Stowbody’ye söyledikleri, Londra, Prag ve kâr ettirmeyen adaların yeni yasasıdır; Ezra’nın bilmediği ve onaylamadığı her şey, sapkınlığın ta kendisidir, bilinmese de olur ve üstüne düşünmekten bile hayır gelmez.

Tren istasyonumuz mimarlığın ulaştığı son noktadır. Sam Clark’ın sattığı teçhizatın yıllık cirosu, Tanrı’nın Toprakları’nı⁴ oluşturan dört ilçeyi kıskançlıktan çatlatır. Rosebud Film Sarayı’nın ince sanatında bir Mesaj vardır ve mizah son derece katı ahlaki kurallara tabidir.

Bizim rahatlatıcı geleneğimiz ve kati inancımız budur. Yabancı bir alaycı Ana Caddenin portresini böyle sunmazsa, kendine ihanet etmiş ya da başka inançların da olabileceğine kafa yorarak kasabalıların huzurunu kaçırmış olmaz mı?

1. *Gopher*, Minnesota yerlisi ve aynı zamanda Amerikan yersincabı demek. *Prairie* ise Kuzey Amerika’nın ağaçsız geniş otlaklarına verilen isim. (ç.n.)

2. *Main Street* (Ana Cadde) aynı zamanda tipik küçük kasaba yaşantısındaki materyalizme, sıradanlığa ya da dar görüşlülüğe atıfta bulunmak için kullanılır. (ç.n.)

3. 1898’de kurulmuş bir Amerikan perakendeci ve eski mağaza zinciri. 2018’de iflas başvurusunda bulundu. (ç.n.)

4. *God’s Country*, Tanrı’nın kayırdığı bölge, doğası güzel taşra, yalıtılmış kırsal bölge gibi anlamlara sahip, ama bu deyiş sonradan Amerika’da birkaç bölgeyi tarif etmek için kullanılır oldu. (ç.n.)

1. BÖLÜM

I

Chippewa'ların⁵ iki kuşak önce konakladıkları Mississippi'deki bir tepede, kuzey göğünün peygamber çiçeği mavisine karşı bir kız göze çarpıyordu. Kız artık Kızılderilileri değil, Minneapolis ve St. Paul'deki un değirmenlerini ve gökdelenlerin pencerelerindeki yanıp sönen ışıkları görüyordu. Aklında ne Kızılderili kadınlar ve nehir taşımacıları ne de gölgeleri dört bir yanını sarmış kürk tüccarı Yankiler vardı. Cevizli şekerleme, Brieux'nün oyunları⁶, ayakkabı topuklarının neden aşındığı ve kulaklarını gizleyen yeni saç modeline kimya hocasının dik dik bakması üzerine düşüncelere dalmıştı.

Binlerce kilometrelik buğday tarlalarını kateden bir esinti, tafta eteğini öyle zarif, öyle canlı ve dokunaklı bir güzellikle şişirdi ki, tesadüfen alt yoldan geçen biri görse, kızdaki muallakta kalmış özgürlük havası kalbini özlemle sıkıştırırdı. Kız kollarını kaldırdı, rüzgâra doğru yaslandı; eteği inip kabardı, buklelerinden biri hiddetle uçtu. Tepenin doruğunda bir kız; saf, esnek, toy; hayata susamışçasına havayı içine çekiyor. Geleceğe umutla bakan gençliğin sonsuz ve sancılı komedisi.

Bu, Carol Milford; bir saatliğine Blodgett Koleji'ni kırmış.

İlk yerleşimciler ve güneş şapkalarını takmış genç kızlar, çam ormanlarındaki açıklıklarda baltalarla ayıların öldürüldüğü günler artık Camelot zamanlarından bile daha eskidir; ve asi bir kız, Amerikan Ortabatısı denen o şaşkın imparatorluğun ruhudur.

5. Kuzey Amerika'da yaşamış bir Amerikan yerlisi kabilesi. (ç.n.)

6. Eugène Brieux (1858-1932), Fransız tiyatro oyunu yazarı. (ç.n.)

II

Blodgett Koleji, Minneapolis'in sınırındadır. Bozulmamış dinin kalesidir. Hâlâ Voltaire, Darwin ve Robert Ingersoll'un⁷ yakın geçmişteki sapkınlıklarıyla mücadele etmektedir. Minnesota, Iowa, Wisconsin ve Dakota'daki dindar aileler çocuklarını buraya gönderir ve Blodgett onları üniversitelerin⁸ kötülüklerinden korur. Ama bünyesinde arkadaş canlısı kızları, şarkı söyleyen delikanlıları, Milton ve Carlyle'i gerçekten seven bir kadın öğretmeni de gizler. Yani Carol'in Blodgett'ta geçirdiği dört yıl hepten boşa gitmedi. Okulun küçüklüğü ve rakiplerinin azlığı, onun tehlikeli çok yönlülüğünü tecrübe etmesine olanak tanıdı. Tenis oynadı, reço ocaklı⁹ davetler verdi, dramayla ilgili bir lisansüstü semineri aldı, "aşna fişneli" partilere gitti ve uygulamalı sanatlar ya da Genel Kültür diye bir şeyi adamakıllı takip edebilmek için üç beş topluluğa katıldı.

12

Sınıfında ondan daha güzel iki üç kız vardı ama hiçbiri daha hevesli değildi. Blodgett'in üç yüz öğrencisi içinde partiyonları daha doğru çalıp Boston dansını daha iyi yapanlar olsa da sınıftaki sıkıcı işler kadar danslarda da dikkat çeken bir kızdı Carol. Vücudunun her hücresi hayat doluydu; incecik bilekler, ayva çiçeği renginde bir ten, soluk yeşil gözler, siyah saçlar...

Yatakhanesindeki diğer kızlar, onu tek sabahlığı içinde ya da duştan sıyrılsıklam çıkarken gördüklerinde bedeninin narınlığına hayret ederlerdi. Sandıklarının aksine küçücük görünürdü Carol gözlerine; anlayışlı bir şefkatle sarılıp sarmalanması gereken kıvrılgan bir çocuk. "Psişik" diye fısıldardı kızlar ve "tinsel". Yine de sınırları o kadar hassas, hayal meyal algıladığı nezakete

7. Robert G. Ingersoll (1833-1899), "Büyük Agnostik" lakaplı Amerikalı hatip, aktivist ve politik lider. (ç.n.)

8. ABD'de kolejler genellikle çeşitli akademik alanlarda lisans eğitimine önem veren küçük kurumlarken, üniversiteler hem lisans hem de lisansüstü programları sunan daha büyük kurumlardır. (ç.n.)

9. Yemeklerin sıcak kalması için kullanılan ısıtılmalı muhafaza. (ç.n.)

ve ışığa olan güveni o kadar gözü pekti ki, Blodgett Kadınlar Basketbol Takımı antrenmanında “spor salonu” zeminini gümbür gümbür döven, baldırları usturuplu mavi şayaktan jimnasitik pantolonların ve kalın nervürlü yün çorapların içinde, kaslı, iri yarı genç kadınların hepsinden daha enerjikti.

Yorgun olduğu zamanlarda bile kara gözleri hep gözlemlemekteydi. Dünyanın gelişigüzel biçimde zalim ve göğsünü gere gere yavan olma konusundaki muazzam yeteneğinin henüz farkında değildi, ama bu korkunç güçleri bir gün öğrenecek olsa da gözleri asla öfke dolu, baygın ya da gözü yaşlı bir aşkla bakmazdı.

Tüm coşkusuna, insanlarda uyandırdığı tüm sevgi ve “hoşlantı”ya rağmen Carol’ın tanıdıkları ondan çekiniyordu. Carol, büyük bir tutkuyla ilahiler söylerken ya da bir şeytanlık planlarken bile nezaketi elden bırakmaksızın mesafeli ve eleştirel dururdu. Naifti belki de, doğuştan bir kahramana tapıyordu; bununla birlikte durmadan sorguluyor ve inceliyordu. Ne olursa olsun asla durağan biri olmazdı.

Çok yönlülüğü onu tuzağa düşürdü. Kâh sıra dışı bir sese kâh piyano çalabilme yeteneğine kâh organizasyon yönetme, oyunculuk ve yazarlık becerilerine sahip olduğunu keşfetmeyi umdu. Hep hayal kırıklığına uğradı ama hep yeniden galeyana geldi —misyoner olmayı amaçlayan Gönüllü Öğrenciler, tiyatro kulübü için dekor boyama, kolej dergisine reklam verecek müşteri arama konusunda...

O pazar öğleden sonra şapelde keman çalarken zirvedeydi. Alacakaranlıkta kemana melodisine ayak uydururken mum ışığı onu altın sarısı düz bir giysi içinde gözler önüne seriyordu; yayı tutan kolu kavisli, dudakları ciddiydi. O zamanlar her erkek dine ve Carol’a âşıktı.

Son sınıfa geçtiğinde, endişe içerisinde tüm tecrübe ve kısmi başarılarını bir kariyerle ilişkilendirmek istedi. Öğrenci arkadaşları her gün, kütüphane merdivenlerinde ya da Ana Bina’nın koridorunda “Koleji bitirince ne yapacağız?” diye konuşuyorlardı. Evleneceklerini bilen kızlar bile iş dünyasında önemli mevkileri düşünüyormuş gibi yapıyor, çalışmak zorunda kalacaklarını bilenler bile muhteşem talipleri olduğunu ima ediyorlardı. Carol’a gelince, o bir yetimdi; tek yakın akrabası, St. Paul’de bir

gözlükçüyle evlenmiş vanilya kokulu bir ablaydı. Carol, babasının mülkünden gelen paranın çoğunu kullanmıştı. Âşık değildi —yani ne sık sık ne de uzun süreliğine âşık olmuşluğu vardı. Ekmeğini kendi kazanacaktı.

Ama nasıl kazanacaktı, dünyayı nasıl —yalnız dünyanın kendi iyiliği için— fethedecekti, hiçbir fikri yoktu. Nişanlanmayan kızların çoğu öğretmen olacaktı. Bunlar ikiye ayrılıyordu: Evlenme fırsatını buldukları anda “sevimsiz sınıfı ve pis pasaklı çocukları” bırakıp gitmek istediklerini itiraf eden pervasız genç kadınlar ile sınıftaki dua toplantılarında Tanrı’dan “adımlarını en faydalı yollara yönlendirmesini” isteyen, kimi bombeli alınlı ve pörtlek gözlü, gayretkeş kızlar. İki grup da Carol’ı cezbetmiyordu. İlki ona samimiyetsiz (bu çağda en sevdiği kelime) geliyordu. Carol’a göre vakur bakirelerin, Sezar’ı gramer bakımından incelemenin önemine olan inançlarıyla, iyilik kadar kötülük yapma olasılıkları da yüksekti.

Carol son sınıftayken çeşitli zamanlarda, nihayet hukuk okumaya, sinema filmi senaryoları yazmaya, profesyonel hemşirelik yapmaya ve kimliği meçhul bir kahramanla evlenmeye karar verdi.

Sonra bir hobi olarak sosyolojiyi keşfetti.

Sosyoloji hocası yeniydi. Evliydi ve bu nedenle tabuydu, ama Boston’dan gelmişti, New York’taki Üniversite Yerleşkesi’nde şairler, sosyalistler, Yahudiler ve milyoner kalkınmacılar arasında yaşamıştı; güzel, beyaz, güçlü bir boynu vardı. Kırkırdışı duran sınıfı Minneapolis ve St. Paul’daki hapisanelere, hayır kurumlarına ve iş bulma kurumlarına götürdü. Sıranın sonundaki Carol, diğerlerini takip ederken onların kışkırtıcı merakına, yoksullara adeta bir hayvanat bahçesindeymiş gibi bakmalarına içerledi. Kendini büyük bir kurtarıcı gibi hissetti. Elini ağzına götürdü, işaret parmağı ve başparmağıyla alt dudağını sıkarak canını yaktı; kaşları çatılmıştı ve mesafeli durmaktan hoşnuttu.

Gri flanel gömlekleli, rengi atmış siyah bir papyon ve yeşil-mor sınıf kasketi takmış, becerikli, iri yarı bir genç olan Stewart Snyder adındaki sınıf arkadaşı, St. Paul canlı hayvan pazarının çamurunda diğerlerinin arkasından yürürlerken “Bu kolejli

salaklardan bıktım usandım. Havalarından geçilmiyor. Benim gibi çiftlikte çalışsınlar da göreyim onları. Bu işçiler onları suya götürür, susuz getirir,” diye homurdandı Carol’a.

“Ben sıradan işçileri seviyorum,” diye parladı Carol.

“Sıradan işçilerini kendilerini sıradan bulmadıklarını unutmasan iyi edersin!”

“Haklısın! Özür dilerim!” Carol’ın kaşları bu duygunun şaşkınlığı içinde, aşağılanmış olmanın görkemiyle havaya kalktı. Gözleri dünyayı sevecenlikle okşadı. Stewart Snyder ona dik dik bakıyordu. Kocaman kırmızı yumruklarını ceplerine sokup çıkardı, ellerini arkasında kenetleyerek azimle onlardan kurtuldu ve kekeleyerek şöyle dedi:

“Biliyorum. Sen insanları *anlayabiliyorsun*. Şu yere batasınca kız öğrencilerin çoğu... Baksana Carol, sen insanlar için çok şey yapabilirsin.”

“Ah, ah şey...yani, anlayış falan...şey olsaydın...diyelim bir avukatın karısı olsaydın. Kocanın müşterilerini anlardın. Ben avukat olacağım. Evet, bazen ben de hallerinden anlıyorum. Zoru görünce kaçan insanlara sabredemiyorum. Sen fazla ciddi biri için uygun olurdun. Onu daha şey...daha şey...ANLARSIN YA...daha anlayışlı kılardın!”

Hafif somurtuk dudakları ve çoban köpeği bakışlarıyla konuşmaya devam etmesini istesin diye Carol’a yalvarmaktaydı. Carol, Stewart’ın duygusallığının ezici gücünden kaçtı. “Ah, şu zavallı koyunlara bak, milyonlarca var,” diye bağırırdı. İleriye atılarak yürümeye devam etti.

Stewart ilginç biri değildi. Biçimli, beyaz bir boynu yoktu ve hiçbir zaman ünlü reformcular arasında yaşamamıştı. Carol o anda, siyah cübbe giymekle uğraşmadan rahibeler gibi bir yerleşke hücrelerinde yaşamak, kibar olmak, Bernard Shaw okumak ve minnettar bir sürü yoksulu büyük ölçüde kalkındırmak istiyordu.

Sosyolojiyle ilgili yardımcı okumalar, onu köy kalkınması üzerine bir kitaba götürdü: Ağaç dikme, kasabalardaki geçit törenleri, kız kulüpleri... Kitapta Fransa, New England ve Pennsylvania’daki yeşilliklerin ve bahçe duvarlarının resimleri vardı. Kitabı dikkatsizce eline almış, küçük bir esneme eşliğinde kedi

severmiş gibi parmak uçlarını nazikçe üstünde gezdirmişti.

Pamuklu çoraplarının sardığı ince bacaklarını çekip, çenesini dizlerine dayayarak pencere önü sekisine uzanmış hâlde kitaba daldı. Okurken saten yastığı okşuyordu. Etrafını Blodgett Koleji odasının kumaştan çöşkusu sarmıştı: Kreton kaplı pencere önü sekisi, kızların fotoğrafları, Kolezyum'un karbon baskısı, bir reşo ocağı ve işlemeli, boncuklu ya da dağlama resimli bir düzine yastık. Şok edici uygunsuzlukta bir Dans Eden Bakkhalar¹⁰ minyatürü vardı. Odada Carol'a dair tek iz buydu. Geri kalanını da nesiller boyu kız öğrencilerden miras almıştı.

Köy kalkınmasına ilişkin incelemeyi, bütün bu sıradan halktan olma hâlinin bir parçası olarak düşünüyordu. Ama aniden kıvıldanmayı bıraktı. Kendini tamamen kitaba kaptırdı. Üç zili onu İngiltere tarihi dersine çağırdığında kitabı çoktan yarılamıştı.

İçini çekerek şöyle dedi: “Kolejden sonra yapacağım şey işte bu! Şu bozkır kasabalarından birine el atıp onu güzelleştireceğim. İlham kaynağı olacağım. O zaman öğretmen olsam daha iyi olur sanırım, ama...ben o tür bir öğretmen olmayacağım. Dersleri bayık bir sesle anlatmayacağım. Neden bütün bahçekentler Long Island'ın olsun? Elsie kitaplarıyla¹¹ dolu kütüphaneler inşa etmek ve uyanış toplantıları¹² düzenlemek dışında hiç kimse burada, Kuzeybatı'daki çirkin kasabalarda bir şey yapmadı. Tüm bunları köy koruluklarına, sevimli kır evlerine ve ilginç bir Ana Cadde'ye koymalarını sağlayacağım!”

Böylece sınıfa zaferle girdi, ki o esnada sıkıcı bir öğretmen ile yirmi yaşında isteksiz çocuklar arasındaki tipik bir Blodgett yarışması süregitmekteydi; sonunda yarışmayı, rakipleri onun

10. Antik Yunan'da şarap ve esrime tanrısı Dionysos'un takipçileri olan kadınlar. Sonbaharda dağlara çıkar, geceleri meşalelerin ışığında kendilerinden geçerek çalgı çalar, oyun oynar, bağrıyırlardı. Öldürdükleri ceylanların üzerine atılır, etlerini çiğneyip çiğ çiğ yerlerdi. (ç.n.)

11. Elsie Dinsmore, Martha Finley (1828-1909) tarafından 1867 ile 1905 yılları arasında yazılmış bir çocuk kitabı serisi. (ç.n.)

12. İnanıcı pekiştirip yaymak için bir vaiz önderliğinde düzenlenen bir dizi toplantı. (ç.n.)

sorularına cevap vermek zorunda oldukları için öğretmen kazandı, zira öğrencilerinin hain sorularına “Bunun yanıtını kütüphanede araştırıp öğrendiniz mi? Eh, muhakkak öğrenmişsinizdir!” diyerek karşı saldırıda bulunabilirdi.

Tarih hocası emekli bir din adamıydı. O gün alaycılığı üstündeydi. Avlanmakta olan genç Bay Charley Holmberg’e “Pekâlâ Charles, senden Kral John hakkında hiçbir şey bilmediğini bize söylemeni istesem, o hain sinekle şüphesiz büyüleyici mücadelemi bölmüş olur muyum?” dedi. Kimsenin Magna Carta’nın tarihini tam olarak hatırlamadığından emin olmak için üç keyifli dakika geçirdi.

Carol onu duymuyordu. Kafasında yarı ahşap bir belediye binasının çatısını tamamlıyordu. Bozkır köyünde, onun dolambaçlı sokaklar ve kemeraltı sıralarıyla ilgili tasarımını beğenmeyen bir adam bulmuştu, ancak belediye meclisini topladı ve adamı çarpıcı biçimde bozguna uğrattı.

III

Carol Minnesota doğumlu olmasına rağmen bozkır köyelerine aşına değildi. Alaycı bir nezakete sahip, güler yüzlü, pejmürde ve eğitimli babası Massachusetts’ten gelmişti ve Carol’in çocukluğu boyunca Mankato’da yargıçlık yapmıştı, ki burası bir bozkır kasabası değil, bahçelerle korunan sokakları ve karaağaçlı ara yollarıyla New England’ın beyaz ve yeşil olarak yeniden doğmuş hâliydi. Mankato; kayalıklar ve Minnesota Nehri arasında, öncü yerleşimcilerin Kızılderililerle anlaşmalar yaptıkları ve bir zamanlar sığır hırsızlarının pervasızca dörtnala at koşturdukları Traverse des Sioux’nun yakınında yer alır.

Carol, karanlık nehrin kıyıların tırmanırken nehrin Batı’ya uzanan engin sarı suları ve ağarmış bufalo kemikleri, Güney’in nehir kenarı setleri, şarkı söyleyen zenciler ve sonsuza dek gi-

zemli bir şekilde uzanıp gidiyormuş gibi görünen palmye ağaçları hakkındaki masallarına kulak kabarttı. Altmış yıl önce kum resiflerine bindirmiş, tepeleme yüklü nehir vapurlarının ürkek çanlarını ve yoğun dumanlarını tekrar duydu. Güverte-de misyonerleri, uzun silindir şapkalar takmış kumarbazları ve kıpkırmızı battaniyeli Dakota şefflerini gördü. ... Geceleri uzaklarda, nehrin dönemecinde çalan düdüklüleri, suya batıp çıkan küreklerin çamlardaki yankısını ve akıp giden karanlık sularda bir parıltıyı...

Carol'in ailesi, şefkat ve sürprizlerle dolu bir Noel ayını ve kendiliğinden gelişen, keyif verici şekilde abes "kostümlü partiler" ile yaratıcı yaşamlarında kendi kendilerine yetiyorlardı. Milford evinin mitolojisindeki canavarlar, dolaplardan fırlayıp küçük kızları yiyen iğrenç Gece Yaratıkları değil, yardımsever ve parlak gözlü mahluklardı: Mavi ve kıvrır kıvrır tüylü, banyoda yaşayan ve küçücük ayaklarını ısıtmak için hızla koşan *ısapsap oynab*;¹³ mırılayan ve hikâyeler anlatan pas rengi yağ sobası ve babanın tıraş olurken söylediği puella'larla¹⁴ ilgili şarkının ilk dizesinde yataktan fırlayıp, pencereyi kapatırlarsa çocuklarla kahvaltıdan önce oynayan skitamarigg.¹⁵

18

Yargıç Milford'ın pedagojik yaklaşımı, çocukların ne istiyorlarsa onu okumalarına izin vermektir; böylece Carol, babasının kahverengi kitaplığındaki Balzac, Rabelais, Thoreau ve Max Muller'ı hatmetti. Yargıç Milford, onlara ansiklopedilerin sırtındaki harfleri ağırbaşlı bir tavırla öğretti ve kibar ziyaretçiler "küçüklerin" zihinsel gelişimini sorduklarında, çocukların A-And, And-Aus, Aus-Bis, Bis-Cal, Cal-Cha'yı ciddiyetle tekrar ettiklerini duyunca dehşete kapıldılar.

Annesi, Carol dokuz yaşındayken öldü. Babası, o on bir yaşındayken hâkimlikten emekli olup aileyi Minneapolis'e götürdü. İki yıl sonra orada öldü. Carol'ın işi başından aşkın ve başkalarına akıl fikir vermeye meraklı biri olan ablası, aynı evde

13. Yazar, "banyo paspası" kelimesini tersten yazmış. (ç.n.)

14. (Lat.) Kız, kız çocuğu. (ç.n.)

15. Bu kelimenin ne anlama geldiği bilinmiyor ama ona çok benzeyen "skidamarink" ilk kez 1910'da icra edilmiş popüler bir Kuzey Amerika çocuk şarkısı. (ç.n.)

yaşadıkları hâlde onun için bir yabancıya dönüştü.

O ilk kahverengi ve gümüşü günlerden ve akrabalarından kopuştan geriye Carol'da canlı, verimli ve kitaplara karşı kayıtsız insanlardan farklı olmaya yönelik bir istek, aralarında yer alırken bile onları gözlemleme ve koşturmacalarına hayret etme içgüdüğü kaldı. Ama şehir planlama kariyerini keşfettiğinde, artık kendisinin de canlı ve verimli olmaya başladığını memnuniyetle hissetti.

IV

Bir ay içinde Carol'ın hırısı söndü. Öğretmen olma konusundaki tereddüdü geri dönmüştü. Bir rutine katlanacak kadar güçlü olmadığından endişeleniyor ve kendini sırtan çocukların karşısında durmuş, bilge ve kararlı biriymiş gibi davranırken hayal edemiyordu. Ne var ki güzel bir kasaba yaratma arzusu baki kaldı. Küçük kasabalardaki kadın kulüpleriyle ilgili bir haber ya da düzensiz gelişmiş bir Ana Cadde fotoğrafıyla karşılaştığında kalbi özlemle doluyor, mesleğinin elinden alındığını hissediyordu.

Onu bir Chicago okulunda profesyonel kütüphanecilik okumaya yönlendiren, İngilizce öğretmenin tavsiyesiydi. Hayal gücü, bu yeni tasarımı şekillendirdi ve renklendirdi. Çocukları büyüleyici peri masalları okumaya teşvik ettiğini, delikanlıların makine bilimiyle ilgili kitaplar bulmalarına yardımcı olduğunu, gazete arayan yaşlı adamlara çok nazik davrandığını görebiliyordu: Kütüphanenin ışığı, kitaplar konusunda bilirkişi olmak, şairlerin ve kâşiflerin olduğu akşam yemeklerine davet edilmek ve seçkin bilim adamlarından oluşan bir dernekte bilirdi okumak...